

АБСОЛЮТ И ОТНОСИТЕЛНОСТ

Веселин Божиков, Ганчо Ганев
СФЕРА ИЛ

В публикацията разглеждаме поведението на пулсиращия квантов модел във време-пространството. Чрез него и множество факти доказваме, че относителността е инверсна, обърната спрямо тази от Общата Теория на Относителността (ОТО).

По-нататък на базата на модела разглеждаме и изясняваме трансформацията на енергията в движение и на движението в енергия при гранична скорост във време-пространството.

Накрая изследваме промяната на енергийните кванти в гравитационни полета.

След като въведохме НОВ КВАНТОВ МОДЕЛ в едноименната си статия е редно да продължим от там където прекъснахме изложението - Защо квантите пулсират?

В процеса на изясняване на този фундаментален въпрос от първостепенно значение е предварително да разгледаме - Къде пулсират квантите?

Както постулирахме в предходната статия, енергийните кванти по своята същност представляват разлика във време-пространството спрямо самото време-пространство. За да съответства на реалността (фактите), ние предадохме вълново поведение на кванта. Така нашият вълнуващ се квант движещ се с константна (гранична) скорост във време-пространството описва вълна, а в същото време представлява корпускула с определен максимален обем. Така квантът има едновременно и вълнови, и корпускуларни свойства, които следват от същността на модела. (фиг.1)

Сега ще разгледаме по-подробно поведението на този квантов модел във време-пространството.

Нека нашият квант се предвижда от т.А към т.В в пространството. (фиг. 2) Разстоянието между тези две точки е крайна стойност $\lambda_{ав}$. Квантът пулсирайки (с определена честота в зависимост от енергията си) ще измени това разстояние $\lambda_{ав}$ с константна скорост C за време $T_{ав}$.

За простота моделът се разглежда във вакуум, а разстоянието $\lambda_{ав}$ е избрано така, че да съдържа цял брой дължини на вълната. Поради това нашият квант ще тръгва от т.А и ще стига в т.В в едно и също състояние на пулсация. (фиг.1 и фиг.2)

Сега по същото трасе нека пуснем друг квант с двойно по-голяма енергия. Този различен от първия квант ще има двойно по-висока честота и двойно по-малка дължина на вълната.

Резултатът от опита ще бъде идентичен. Квантът с двойно по-голяма енергия ще измени разстоянието $\lambda_{ав}$, със скорост, C за време $T_{ав}$.

Разликата във втория случай ще бъде двойно по-високата честота на пулсациите и двойно по-малката дължина на вълната във време-пространството. Тъй като сме

избрали Хав да е кратно на дължината на вълната на първия квант, то ще бъде кратно и на дължината на вълната на втория. Последният също ще тръгва от т.А и ще стига в т.В в едно и също състояние на пулсация.

Ако пуснем следващ квант с двойно по-голяма енергия от предходния и четворно по-голяма от първия, ще установим идентичен резултат.

Поради константната скорост на квантите, независеща от тяхната енергия, те изминават разстоянието Хав за време Тав, като $\text{Хав} = \text{Тав} \cdot \text{С}$

Обективният резултат е, че за всички кванти разстоянието Хав и времето за което го изминават Тав е едно и също (Х и Т не се променят). При това, няма никакво значение дали разглеждаме, че определен квант изминава разстоянието Хав за време Тав или, че за време Тав изминава разстоянието Хав. При константната скорост на квантите, оста на времето не се различава от оста на пространството по отношение на тяхното придвижване във време-пространството.

Също така е ясно, че за всички кванти времето и пространството не се изменят и не зависят от енергията на квантите (т.е. от самите кванти). Ето защо времето и пространството са абсолютни! Измеренията не зависят от квантите (измеряемите), но различните кванти имат различно поведение във време-пространството (измеренията), в зависимост от своята енергия.

Ако пуснем синхронно и паралелно различни кванти (с различна енергия) да се движат в пространството резултатът ще бъде идентичен. За едно и също време те ще изминават едно и също разстояние.

Налице е абсолютност на време-пространство, в което относителната енергия (квантите) изминава винаги едно и също разстояние за едно и също време. Просто казано, в точно определен момент от времето енергийните кванти са в точно определено място в пространството и обратното, те са на точно определено място в пространството в точно определен момент от времето.

До тук ние разглеждахме корпускулярното поведение на квантите като важното за нас бе, че те са ограничени обема енергия, движещи се във време-пространството.

Сега нека обърнем внимание на вълновото поведение на квантите. Доказано е, че пропорционално на енергията на квантите се повишава честотата (пулсациите) им във време-пространството. При това с нарастване на честотата (на пулсациите) се намалява дължината на вълната (проявата им) във време-пространството.

Налице е зависимостта, че колкото е по-голяма енергията на кванта, той извършва толкова повече циклично движение (във всички посоки) чрез пулсациите. Така пулсиращият квант извършва комплекс от два вида движения. Едното е с постоянна (гранична) скорост във време-пространството по посоката на придвижването (където сочи вектора на С), а другото е циклично във всички посоки (при разширяване на енергията до максимален обем) и от всички посоки (при свиване на енергията в минимален обем). (фиг.4 и фиг.5)

Наблюдаваме също и зависимостта, че поради граничната скорост силите влияещи на кванта не водят до промяна на скоростта му в посоката на придвижване във време-пространството, а водят до промяна на скоростта на пулсациите (честотата) му, т.е. скоростта на цикличното движение във всички посоки.

В абсолютното време-пространство има крайна скорост за придвижване на разликата. Поради това при предаване на кванта момент на движение, той не може да повиши скоростта си по посока на движението във време-пространството, а повишава скоростта си на пулсации (циклично движение във всички посоки).

В случая за квантите граничната скорост за придвижване е и единствено възможната, защото и най-ниско енергийните кванти се движат с константна скорост

С.

Ако нямаме гранична скорост - C (според материалната логика) би следвало квантите да могат да се ускоряват от влияещите им сили до безкрайност.

Фактите обаче доказват, че при реалните обекти няма безкрайни величини. Поради това има и гранична скорост за придвижване на енергията (разликата) във време-пространството. При тези условия квантите са относителни (променят се) в абсолютното (непроменящото се) време-пространство.

Сега нека разгледаме усложнена постановка, при която нашите кванти се излъчват от подвижна система в момента на достигането и в т.А. (фиг. 3)

От момента на излъчването квантът става независим от движещата се система.

Тъй като скоростта на квантите не зависи от скоростта на излъчвателя, квантът ни ще измени разстоянието $X_{ав}$ за същото време $T_{ав}$ както в случая, когато е излъчен от неподвижен спрямо АВ излъчвател. При това няма никакво значение с каква скорост (V) се движи излъчвателят на нашия квант. При всички случаи скоростта на кванта остава една и съща (граничната) C .

Постановката може да се усложнява с различни движещи се системи с различни скорости. При всички случаи, поради константната гранична скорост, квантите ще изминават едно и също разстояние за едно и също време. Следователно абсолютността на време-пространството е налице и не зависи от системите и движението им.

Повишен интерес за нас представлява самата относителност (промяната) на квантите във време-пространството.

Нека за целта по-подробно разгледаме случаят с движещата се (спрямо АВ) система в момента, когато излъчва квант в т.А. Въпреки, че системата се движи със скорост V , фактите показват, че излъченият квант няма да се движи със скорост $C+V$. Какво става с момента на движение? Защо той не води до повишаване на скоростта на излъчвания квант?

Многобройните експерименти доказват, че когато имаме сила, която би трябвало да повлияе на движението на квантите (както е при материята), тя влияе върху енергията им, но не и върху скоростта им на придвижване във време-пространството. При това положение понеже всички кванти се движат с гранична скорост всяка влияеща им сила води до промяна на енергията им.

Как става това?

За целта нека разгледаме поведението на кванта в момента на излъчване от движещата се система. Ако би било възможно (според материалната логика), би следвало скоростта на системата да се сумира с тази на излъчвания квант. Предвид граничната скорост обаче, при квантите това не е възможно. Скоростта по посока на придвижване във време-пространството не може да бъде повишена над граничната.

Както по-горе изяснихме, полученият момент на движение в този случай води до ускоряване на цикличното движение на кванта във всички посоки чрез повишаване на пулсациите му във време-пространството. Ето как чрез повишаване на пулсациите квантът усвоява предаденото му движение, което се трансформира в енергия.

При движение на излъчвателя в обратна на излъчването посока се отнема момент на движение от излъчения квант (поради отката), което не се изразява в намаляване на скоростта му по оста на придвижване, а до намаляване на скоростта му на пулсации във време-пространството. Така чрез понижаване на пулсациите квантът губи енергия която се трансформира в движение.

Описаното тук ще звучи невероятно за изповядващите материалната логика

(защото са ограничени от своите представи), но за енергетично мислещите, за които не е проблем да възприемат пулсиращия квантов модел е съвсем просто следствие. От същността на модела пряко следват не само корпускулярно-вълновите му свойства, но и феномена с превръщането на движението в енергия и на енергията в движение.

Новият квантов модел с лекота се справя и с поведението на квантите в гравитационни полета. Когато квантите се движат към източника на гравитационното поле, те не се ускоряват по посоката на привличане, а ускоряват пулсациите си и така повишават енергията си. Когато квантите се движат в противоположната посока, те не се забавят по посоката на движение, а забавят пулсациите си и така намалява енергията им.

Валидността на пулсиращия модел се простира и върху обектите от микросвета, но разглеждането им ще бъде предмет на отделна разработка.

По-важно за нас тук е да изясним въпросът с инверсната (обърнатата) относителност.

Защо Айнщайн е направил относително време-пространството?

Отговорът ни дава историята. Той е учен от 19 век, закърмен с механиката на великия Нютон. До последно той е търсил начин, не да промени Нютоновата теория която е очевидно валидна за материята, а начин да вкара в нея тази омразна светлина която не се подчинява на механичните закони. Поради това той е бил готов на всякакви компромиси (включително да ограничи времето и пространството), но не и такива които да нарушат статуквото установено от Нютон.

Така Айнщайн стига до парадокса с относителното време-пространство. Вместо да въведе относителност на материята и енергията в абсолютното време-пространство, Айнщайн въвежда относителното време-пространство зависещо от материята. Според него не материята и енергията се променят, а с това и материално-енергийните процеси, а време-пространството - според енергията и материята и така се обясняват промените на енергията и материята и процесите.

Да, наистина Айнщайн като е въвел относителност на измеренията, е постигнал отчитане на относителността на измеряемите, но това ограничава развитието на бъдещата наука.

Когато въведеме невъобразим брой различни време-пространства (за всяка качествена обособеност), ние абсолютизираме обектите (енергийни и материални).

На практика обаче ние ни най-малко не можем да разделим време-пространството на малки време-пространства (съставни) по подобие на материята. Всички опити за теоретично квантуване на времето и пространството са били опровергани от реалността (фактите).

Време-пространството е едно! То е неделимо и абсолютно! Относителността е факт, но е инверсна! В реалността енергията и материята се променят във време-пространството, а не обратното!

Разбира се относителността на обектите (измеряемите) математически може да се отчете и чрез въвеждане на относителност на измеренията (време-пространството), както е направил и великият учен. Заслугата на Айнщайн наистина е огромна, защото той извежда относителността като водеща. Самият той обаче е съзнавал че това е временно решение. За съжаление впоследствие мнозинството учени нито разбраха ОТО, нито искаха да чуят за нещо друго... Те просто вярваха в ОТО. Вярата в науката обаче несъмнено ограничава развитието и...

Най добре парадоксът на обрнатата относителност може да бъде разбран след като си дадем сметка как ние измерваме обектите във време-пространството.

Отговорът е чрез други обекти. Т.е. ние измерваме едни относителности (измеряеми) чрез други такива. Съвсем нормално е в процеса на научното развитие да се възприеме първо, че време-пространството е относително. Та нали то се отчита с относителни прибори?

Едва в последствие след пълното осъзнаване на относителността на обектите стигаме до извода, че от това не следва относителността на време-пространството, а напротив.

Всяка разлика във време-пространството спрямо самото време-пространство е енергия. Следователно всички разлики между обектите (енергийни и материални) във време-пространството се дължат на енергията. В зависимост от последната различните обекти са различни (относителни) във време-пространството. Иначе казано, ще наблюдаваме различия в обектите и процесите (енергийни и материални) в зависимост от енергията им.

Най-просто казано променят се обектите и процесите, а не време-пространството.

Ако мислехме материалистично, това би трябвало да е невъзможно. Според материалистите обектите са абсолютни, а в следствие действието на силите се променя само положението им в пространството, което става за определено време. Поради това Айнщайн е бил твърде затруднен от скоростта на светлината, оставаща постоянна във пространство-времето, независимо от посоката и скоростта на излъчвателя (действащите сили). Наистина, с въвеждането на отделни комплекси време-пространство за всеки отделен обект той съумява математически да отчете относителността на самите обекти, но това става за сметка на ограничаването на измеренията.

Другият голям проблем за великия учен е била скоростта на гравитацията. Той е искал да включи и гравитационното взаимодействие към теорията на относителността, но не намирал начин, поради проблема със скоростта на гравитацията (смятана за безкрайна). Тук той прави друг трик. Веднъж направил относително време-пространството, той решава да го изкриви под действието на гравитацията. Та нали то е относително, защо да не е и криво?

Веднага обаче възниква въпросът за скоростта на изкривяването на самото време-пространство, който е старателно избягван досега, а разглеждането му връща в мъртва точка решаването на проблема за скоростта на гравитацията.

Самият Айнщайн е съзнавал, че не така стоят нещата в реалността. За съжаление той не е могъл до края на живота си да намери по-добра теория, а след него ... вярващите в ОТО за нищо на света не допускат нейното оспорване.

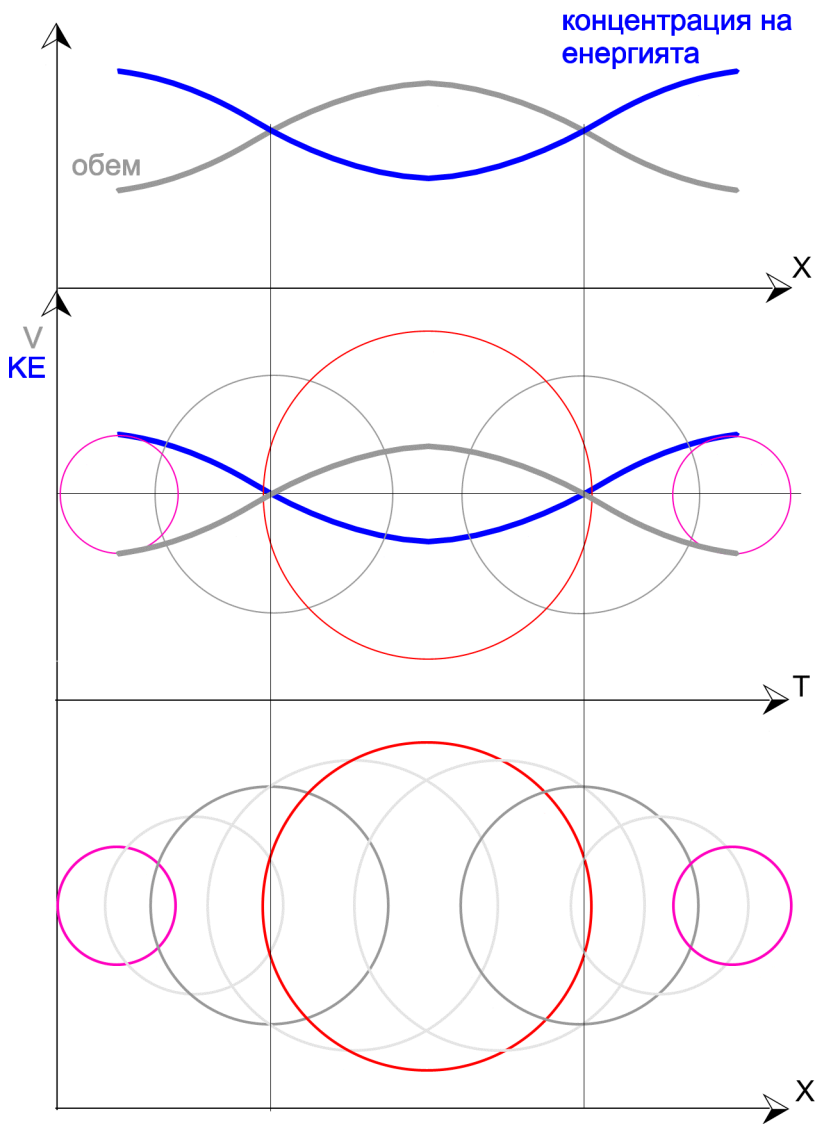
На всички тях ще кажем, че по подобие на време-пространството което няма известни съставни, и гравитацията няма открит носител. При положение, че не разполагаме с носител на взаимодействието не можем да решим въпросът за неговата скорост. Както и време-пространството ние можем да изследваме гравитацията само, чрез относителни обекти (материята и енергията) без всъщност да успеем да отделим по никакъв начин носителят на взаимодействието...

От тук насетне бихме могли да продължим със взаимодействиенията, но ще спрем до тук тъй като разглеждането на последните ще бъде предмет на отделна работа.

Завършвайки статията се надяваме от енергистична гледна точка да не остане съмнение, че време-пространството е абсолютно, а енергията е относителна в него.

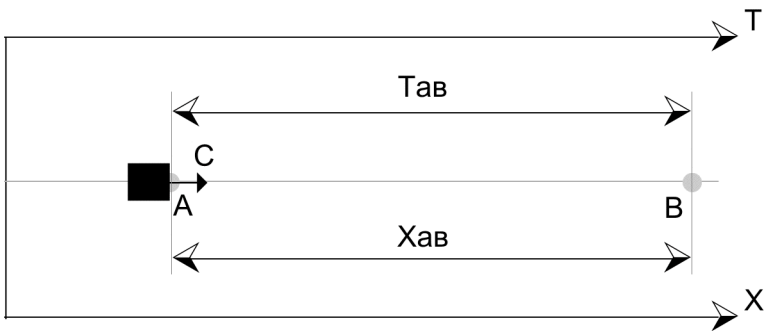
Бихме искали да се разпрострем и върху микрочастиците и материята, но за целта първо трябва да изясним защо квантите пулсират.

Всъщност вече сме само на една крачка от отговора на този въпрос.

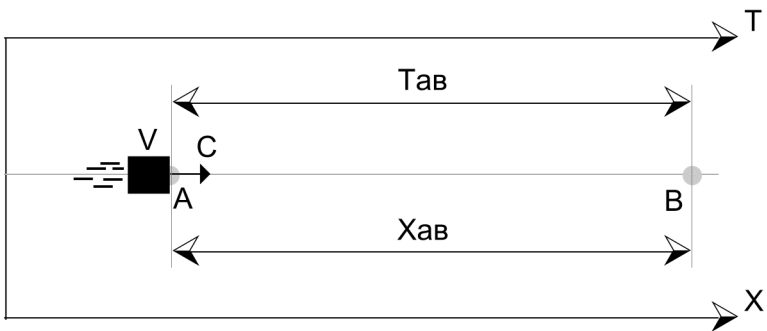
Състояния на Пулсация - Концентрация на Енергията и Големина на Обема във Време-Пространството

фиг. 1

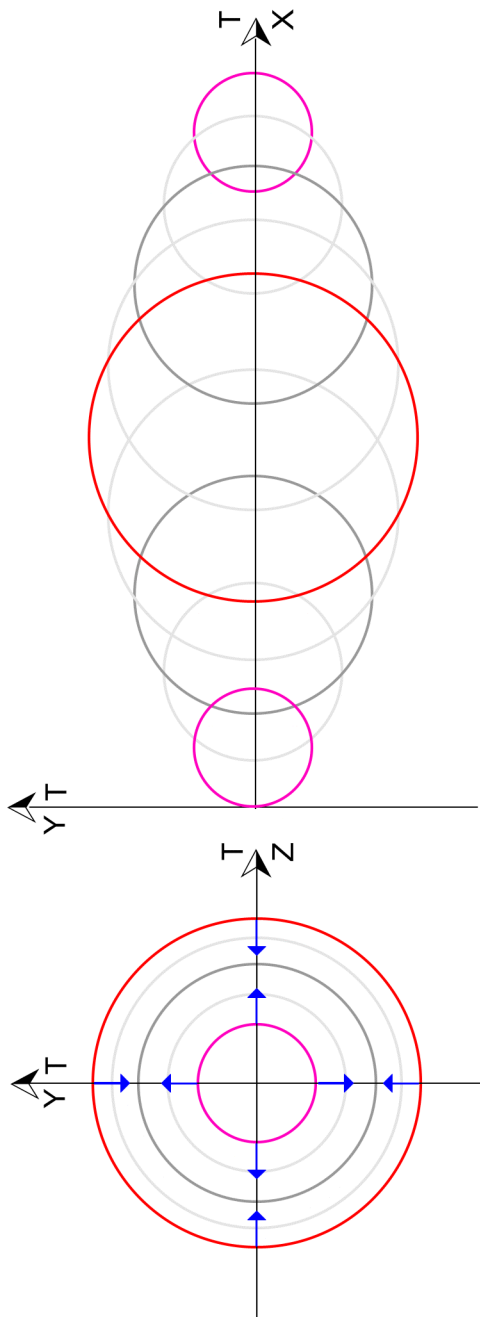
Неподвижен излъчвател

фиг. 2

Подвижен излъчвател

фиг. 3

Движение във/от всички посоки

фиг. 4

Движение в посоката на придвижване

фиг. 5